

Sygn. akt I C 1761/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lipca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Słupsku I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Niemczyk

Protokolant: starszy sekretarz sądowy M. K.

po rozpoznaniu w dniu 3 lipca 2017 roku w Słupsku

na rozprawie

sprawy z powództwa J. B.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda J. B. kwotę 7.659,96 zł (siedem tysięcy sześćset pięćdziesiąt dziewięć złotych i 96/100) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 22.01.2015 roku do dnia 31.12.2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1.01.2016 roku do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.295,67 zł (tysiąc dwieście dziewięćdziesiąt pięć złotych i 67/100) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje ściągnąć od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Słupsku kwotę 5,22 zł (pięć złotych i 22/100) tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów sądowych;

V. nakazuje ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Słupsku kwotę 7,54 zł (siedem złotych 54/100) tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 1761/15

UZASADNIENIE

Powód J. B., reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł pozew przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. o zapłatę kwoty 12.959,96 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 22.01.2015 r. do dnia zapłaty, domagając się jednocześnie zasądzenia od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż w dniu 22.12.2014 roku doszło do kolizji drogowej, w wyniku której został uszkodzony należący do niego samochód osobowy marki M. o nr rej. (...). Sprawca zdarzenia posiadał ważną polisę ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej w związku z ruchem pojazdu, wystawioną przez pozwanego.

Szkoda została zgłoszona pozwanemu. W toku postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił powodowi odszkodowanie w kwocie 12.940,04 zł.

Zdaniem strony powodowej wypłacona kwota odszkodowania jest zaniżona i nie pokrywa poniesionej szkody. W oparciu o kwalifikacje zawarte w kalkulacji kosztów naprawy powód ustalił, że koszt przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody przekroczy jego wartość, w związku z czym w przedmiotowej sprawie wystąpiła szkoda całkowita.

Powód ustalił, iż wartość rynkowa pojazdu przed zdarzeniem szkodowym opiewała na kwotę 35.800,00 zł. W wyniku wystawienia pozostałości uszkodzonego pojazdu na aukcji na specjalistycznej platformie internetowej AUTOonline ustalono, że wartość rynkowa pozostałości samochodu wynosi 9.900,00 zł

Powód dochodzi w niniejszym postępowaniu kwoty stanowiącej różnicę pomiędzy wartością rynkową pojazdu wg stanu sprzed zdarzenia szkodowego (35.800,00 zł), a wypłaconym odszkodowaniem za szkodę w pojeździe (12.940,04 zł) i wartością pozostałości uszkodzonego auta (9.900,00 zł), tj. kwoty 12.959,96 zł.

Pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W., reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu oraz kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych /k. 37-39/.

W uzasadnieniu podał, że wypłacone powodowi odszkodowanie w wysokości 12.940,04 zł pozwala na wyrównanie uszczerbku w jego majątku.

Pozwany zakwestionował twierdzenia powoda, iż jego pojazd na dzień wystąpienia szkody przedstawiał wartość 35.800,00 zł, zaś wartość pozostałości uszkodzonego samochodu opiewają na kwotę 9.900,00 zł. W ocenie pozwanego wartość pojazdu powoda na dzień szkody nie przekraczała kwoty 30.100,00 zł, natomiast w toku licytacji przeprowadzonej z inicjatywy pozwanego za pozostałości pojazdu powoda oferowano kwotę 12.150,00 zł. Zdaniem pozwanego żądanie pozwu nie jest podparte żadnymi dowodami. Pozwany podtrzymał stanowisko odnośnie zakwalifikowania szkody w pojeździe powoda jako szkody częściowej, pozwalającej na ekonomicznie uzasadnioną jego naprawę.

Pozwany zakwestionował również termin wymagalności roszczenia odsetkowego wskazując, powołując się na orzecznictwo, zgodnie z którym w przypadku braku możliwości ustalenia odszkodowania w terminie ustawowym, odsetki za opóźnienie należne są od dnia wyrokowania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22.12.2014 r. miało miejsce zdarzenie drogowe, w wyniku którego doszło do uszkodzenia pojazdu marki M. o nr rej. (...), będącego własnością J. B..

/bezsporne/

Sprawca zdarzenia posiadał ważną polisę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej w związku z ruchem pojazdu wystawioną przez (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w W..

/bezsporne/

W związku ze zgłoszeniem szkody, Towarzystwo (...) przeprowadziło postępowanie likwidacyjne szkody w pojeździe powoda. Szkoda została uznana za szkodę częściową. W toku postępowania przyznano i wypłacono odszkodowanie w kwocie 12.940,04 zł.

/bezsporne/

Pismem z dnia 16.03.2015 r. powód wniósł odwołanie od decyzji ubezpieczyciela i przedłożył prywatną kalkulację naprawy pojazdu, z której wynika, iż koszt przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody przekroczy jego wartość, wobec czego naprawa pojazdu jest ekonomicznie nieopłacalna, a szkoda powinna zostać rozliczona na zasadzie tzw. szkody całkowitej.

/dowód: pismo z dnia 16.03.2015 r. wraz z prywatną kalkulacją naprawy pojazdu – k. 10-26 akt /

Pismem z dnia 11.05.2015 r. pozwany odmówił wypłaty dalszych należności, wskazując, iż brak jest podstaw do zmiany stanowiska dotyczącego wysokości przyznanego odszkodowania za naprawę pojazdu wobec braku udokumentowania poniesionych przez powoda kosztów fakturami.

/dowód: pismo pozwanego z dnia 11.05.2015 r. – k. 31/

Pozostałości po pojeździe zostały wystawione przez powoda na licytacji internetowej za pośrednictwem platformy internetowej AUTOonline w dniu 19.02.2015 roku. Stan pojazdu został zobrazowany przy pomocy dokumentacji fotograficznej – 38 zdjęć. Najwyższa oferta zakupu pozostałości po uszkodzonym pojeździe powoda, zaoferowana przez nabywcę wynosiła 9.900,00 zł.

/dowód: raport z platformy internetowej AUTOonline – k. 27-29/

Pozostałości po pojeździe zostały wystawione przez pozwanego na licytacji internetowej za pośrednictwem platformy internetowej Platforma Pomoc O. w dniu 5.01.2015 roku. Najwyższa oferta na zakup pozostałości po uszkodzonym pojeździe powoda, zaoferowana przez nabywcę wynosiła 12.150,00 zł.

/dowód: raport z platformy internetowej Platformy Pomoc O. – k. 49-50v/

Wartość pojazdu marki M. o nr rej. (...) według stanu bez uszkodzeń na dzień 22.12.2014r. wynosiła 30.500,00 zł.

Koszt przywrócenia pojazdu powoda do stanu sprzed szkody z dnia 22.12.2014 roku, rozumiany jako koszt naprawy przeprowadzonej zgodnie z zaleceniami producenta przy uwzględnieniu cen części z dnia szkody wynosił 37.022,96 zł.

/dowód: pisemna opinia biegłego M. S. - k. 68-73, pisemna opinia uzupełniająca biegłego M. S. – k. 105-108, pisemna opinia uzupełniająca biegłego M. S. – k. 124/

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Bezsporne w niniejszej sprawie było to, że pozwany co do zasady odpowiada za szkodę poniesioną przez powoda w związku z uszkodzeniem w dniu 22.12.2014 r. należącego do niego pojazdu marki M. o nr rej. (...)

Sporem objęte było natomiast zakwalifikowanie rodzaju szkody w pojeździe, albowiem strona powodowa wskazywała na wystąpienie szkody całkowitej, podczas gdy pozwany wykazywał zaistnienie jedynie szkody częściowej, co przekładało się na wysokość należnego powodowi odszkodowania.

Ciężar wykazania wysokości szkody dochodzonej pozwem spoczywał, zgodnie z przepisem art. 6 k.c., na powodzie. Powód temu obowiązkowi częściowo sprostał.

Na mocy przepisu art. 822 § 4 k.c. uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

W myśl przepisu art. 363 § 1 i 2 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

Jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili.

Na mocy przepisu art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 22.05.2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje odpowiedzialność cywilną podmiotu objętego obowiązkiem ubezpieczenia za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym oraz wynikiłe z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie sprzeciwia się to ustawie lub właściwości (naturze) danego rodzaju stosunków.

W myśl przepisu art. 14 ust. 1 i 2 przywołanej wyżej ustawy, zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

W przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego. W terminie, o którym mowa w ust. 1, zakład ubezpieczeń zawiadamia na piśmie uprawnionego o przyczynach niemożności zaspokojenia jego roszczeń w całości lub w części, jak również o przypuszczalnym terminie zajęcia ostatecznego stanowiska względem roszczeń uprawnionego, a także wypłaca bezsporną część odszkodowania.

Podkreślenia wymaga, iż celem ochrony ubezpieczeniowej jest zapewnienie uprawnionemu pełnej kompensaty ze strony ubezpieczyciela szkody. Kompensacyjna funkcja odpowiedzialności odszkodowawczej wymaga ustalenia odszkodowania w takiej wysokości, aby cały uszczerbek został wyrównany, z drugiej zaś strony, aby poszkodowany nie został niezasadnie wzbogacony.

Mając na uwadze rozbieżne stanowiska stron, sąd zważył, iż w niniejszej sprawie niezbędnym było uzyskanie wiadomości specjalnych, w celu ustalenia wartości pojazdu powoda na dzień wystąpienia zdarzenia szkodowego oraz kosztów jego naprawy i w konsekwencji ustalenia czy pojeździe wystąpiła szkoda całkowita, czy wyłącznie częściowa – wobec czego dopuścił (zgłoszony przez powoda) dowód z opinii biegłego z zakresu kosztorysowania szkód komunikacyjnych.

Po wykonaniu ekspertyzy rzeczoznawczej, biegły M. S. (2) wywiódł, że wartość pojazdu marki M. o nr rej. (...) według stanu na dzień 22.12.2014r. wynosiła około 33.000,00 zł. Natomiast koszt przywrócenia pojazdu powoda do stanu sprzed szkody – rozumiany jako koszt naprawy przeprowadzonej zgodnie z zaleceniami producenta przy uwzględnieniu cen części z dnia szkody wynosił 37.022,96 zł. W kosztorysie zastosowano stawkę 100/110 zł za roboczogodzinę pracy warsztatu naprawczego, która była właściwa dla zakładów (...) kategorii S. Cechu (...) w 2014 roku. W kosztorysie naprawy uwzględniono potrącenie ceny opony koła tylnego lewego (40%).

Zarzuty do przedmiotowej opinii złożyły obie strony.

Powód zakwestionował w rozliczeniu szkodowym potrącenie przez biegłego 40% ceny opony, wskazując, iż jest ono niezgodne z zasadą pełnego odszkodowania, albowiem powoduje przerzucenie na powoda odpowiedzialności odszkodowawczej. Powód zarzucił biegłemu także błąd w postaci nieuwzględnienia konieczności wymiany obu opon na osi, przy uszkodzeniu jednej z nich, wskazując, iż warunki techniczne producentów pojazdów jednoznacznie określają, że na jednej osi muszą być zamontowane takie same opony (o identycznej rzeźbie bieżnika).

Pozwany podnosząc zarzuty do opinii, wskazał, iż biegły nie uwzględnił okoliczności przemawiających za obniżeniem wartości pojazdu podając nieprawidłową datę produkcji auta (2003 rok, podczas gdy pojazd został wyprodukowany w 2002 roku), oraz nie zastosował korekt ujemnych z tytułu powypadkowej przeszłości pojazdu i prowizorycznych napraw, liczby właścicieli, importu prywatnego.

Ustosunkowując się do powyższych zarzutów, biegły w pisemnej opinii uzupełniającej z dnia 23.06.2016 r. wskazał, iż po uwzględnieniu zarzutów pozwanego zrewidował wartość pojazdu powoda na dzień zdarzenia szkodowego, określając ją w wysokości 30.500,00 zł. Przy wycenie biegły zastosował korekty: rejestrową, za trzech właścicieli,

za nieprawidłowo przeprowadzone naprawy boku prawego i lewego (10%) oraz odstąpił od zastosowania korekty przebiegowej (z uwagi na brak udokumentowania rzeczywistego przebiegu pojazdu) i korekty z tytułu prywatnego importu z uwagi na jednolitość obszaru gospodarczego na terenie UE. Biegły wskazał również, iż w kosztorysie nie uwzględniono kosztów wymiany drugiej opony i zaworu, albowiem producenci pojazdów popularnych marek nie wymagają wymiany opon parami /k. 105-108/.

Zarzuty do opinii uzupełniającej wywiódł powód, wskazując, iż brak jest podstaw do zastosowania 10% potrącenia z tytułu wystąpienia wcześniejszych szkód w pojeździe, albowiem zostały one usunięte, zaś rzeczoznawca ubezpieczyciela dokonując oględzin pojazdu nie stwierdził śladów jakichkolwiek uszkodzeń, czy też wcześniejszych napraw. W ocenie powoda pomiary grubości powłoki lakierniczej wykonane w 2013 roku, tj. dwa lata przed wystąpieniem omawianej szkody, są niemiarodajne.

W odpowiedzi na powyższe zarzuty biegły podniósł, iż z powłoki malarskie na prawych drzwiach przednich i błotniku tylnym stwierdził warstwy lakieru i kitu odpowiadające grubości 1,2 i 1,8 mm. Natomiast przyjmuje się, że powłoki malarskie o grubościach powyżej 0,5 mm mogą być nietrwałe. Ponadto z dokumentacji szkodowej z 2013 roku wynika, że w pojeździe przeprowadzono rozległą naprawę blacharską boku prawego. Powyższe okoliczności uzasadniają natomiast zastosowanie korekty ujemnej w przedziale do 15% /k. 124/.

Poddając analizie opinię główną, jak i opinie uzupełniające złożone przez biegłego, sąd ocenił, iż zostały one sporządzone w sposób rzetelny i profesjonalny. Wnioski wywiedzione przez biegłego były spójne, logiczne i wyczerpująco uzasadnione. Biegły szczegółowo odniósł się do zarzutów stron i wyjaśnił podstawy założeń opinii.

Z tego też względu sąd oparł na opinii biegłego ustalenia faktyczne w zakresie wartości pojazdu powoda szacowanej na dzień wystąpienia szkody w wysokości 30.500,00 zł oraz przyjął za biegłym, że koszty przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody opiewały na kwotę przekraczającą wartość pojazdu.

Pojęcie szkody całkowitej nie zostało zdefiniowane w ustawie. Przyjmuje się jednak, że szkoda całkowita powstaje wówczas, gdy pojazd uległ zniszczeniu w takim stopniu, że nie nadaje się do naprawy albo, gdy koszty naprawy przekroczyłyby wartość pojazdu w dniu likwidacji szkody. Jednoznaczne stanowisko w przedmiocie interpretacji pojęcia szkody całkowitej zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 stycznia 2006 r. (sygn. akt III CZP 76/05), zgodnie z którym „przyjmuje się, że nieopłacalność naprawy, będąca przesłanką wystąpienia tzw. szkody całkowitej, ma miejsce wówczas, gdy jej koszt przekracza wartość pojazdu sprzed wypadku. Stan majątku poszkodowanego, niezakłócony zdarzeniem ubezpieczeniowym, wyznacza bowiem rozmiar należnego odszkodowania”.

Kierując się powyższymi wytycznymi sąd ustalił, iż w przedmiotowej sprawie wystąpiła szkoda całkowita, albowiem koszty naprawy pojazdu powoda (37.022,96 zł) przewyższały wartość pojazdu w dniu szkody (30.500,00 zł).

W sytuacji, gdy zaistniały przesłanki do orzeczenia w pojeździe szkody całkowitej odszkodowanie wypłacane w ramach ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych ustalane jest metodą dyferencyjną. Metoda ta polega na ustaleniu wysokości odszkodowania poprzez pomniejszenie wartości pojazdu w stanie przed uszkodzeniem - o wartość pozostałości (wrak pojazdu).

W niniejszej sprawie zarówno strona powodowa, jak i pozwany wystawili pozostałości po pojeździe na licytacjach internetowych.

Sąd uznał za wiarygodną cenę pozostałości pojazdu w wysokości 9.900,00 zł - uzyskaną w toku licytacji prowadzonej z inicjatywy powoda. Oferta ta została bowiem przedstawiona potencjalnym nabywcom wraz dokumentacją fotograficzną (38 zdjęć), podczas gdy z raportu zamknięcia aukcji przeprowadzonej przez pozwanego nie wynika, aby licytanci mieli możliwość zapoznania się ze stanem wraku samochodu (zamieszczony był tylko opis z podaniem marki i roku produkcji). Sąd nie podzielił przy tym stanowiska pozwanego, zgodnie z którym licytacja przeprowadzona przez powoda nie miałaby odzwierciedlać realnej wartości pozostałości po pojeździe, albowiem została przeprowadzona w późniejszym terminie. W ocenie sądu nieco ponad miesięczna różnica w terminach przeprowadzenia licytacji nie

rzutowała na zmianę wartości wraku samochodu powoda, albowiem jego stan w tak krótkim okresie czasu nie mógł ulec zmianom (np. znacznej korozji). Zarzut pozwanego, dotyczący niewiadomego pochodzenia zdjęć zamieszczonych na aukcji przez powoda, nie był niczym poparty. Brak jest podstaw do przyjęcia, aby powód na stronie aukcji internetowej zamieścił inne, aniżeli dotyczące przedmiotowego pojazdu, zdjęcia. Fakt zamieszczenia 38 zdjęć pozwala przyjąć, że aukcja przeprowadzona przez powoda pozwoliła na uzyskanie oferty kupna odpowiadającej rzeczywistej wartości pozostałości pojazdu.

Marginalnie należy również zwrócić uwagę na rozbieżność stanowiska i brak konsekwencji działania pozwanego, który w toku procesu wskazywał na wystąpienie w pojeździe powoda szkody częściowej, podczas gdy w toku postępowania likwidacyjnego wystawił pozostałości pojazdu powoda celem oszacowania szkody całkowitej.

Mając na uwadze powyższe, sąd na podstawie przepisu art. 363 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 822 § 4 k.c. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 7.659,96 zł [30.500,00 zł – 12.940,04 zł – 9.900,00 zł = 7.659,96 zł], o czym orzekł w punkcie pierwszym sentencji wyroku.

W zakresie roszczenia odsetkowego zważyć należy, iż w świetle art. 14 ust. 1 powołanej ustawy, zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Pozwany w toku procesu nie kwestionował twierdzeń powoda, iż powód dochodzi odsetek należnych po upływie 30 dni od dnia zgłoszenia szkody. Zatem od dnia 22.01.2015 r. pozwany pozostaje w opóźnieniu w spełnieniu świadczenia i od tej daty powodowi należą się odsetki ustawowe do dnia 31.12.2015 r., a następnie wobec nowelizacji brzmienia art. 481 k.c. od 1.01.2016 r. do dnia zapłaty odsetki ustawowe za opóźnienie. Brak było podstaw do zasądzenia odsetek od dnia wydania wyroku, albowiem nie zaistniały okoliczności, zgodnie z przepisem art. 14 ust. 2 przywołanej ustawy, które uzasadniałyby przyjęcie późniejszej daty. Wysokość szkody ustalana była na datę jej wystąpienia, a nie datę orzekania, albowiem pozwany częściowo spełnił świadczenie przed złożeniem pozwu w sądzie.

W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu, jako nieudowodnione, o czym sąd orzekł w punkcie drugim sentencji wyroku.

W punkcie trzecim sentencji wyroku sąd orzekł o kosztach postępowania na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c.

Powód wygrał proces w 59,10%. Na koszty poniesione przez stronę powodową złożyły się: opłata od pozwu – w wysokości 648,00 zł, wynagrodzenie pełnomocnika - w kwocie 2.400,00 zł (ustalone w oparciu o treść § 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu), opłata skarbową od pełnomocnictwa – w kwocie 17,00 zł, zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego - 800,00zł.

Pozwany wygrał proces w 40,90 %. Na koszty poniesione przez stronę pozwaną złożyły się: wynagrodzenie pełnomocnika - w kwocie 2.400,00 zł (ustalone w oparciu o treść § 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu), opłata skarbową od pełnomocnictwa – w kwocie 17,00 zł.

W tym stanie rzeczy sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.295,67 zł (2.284,22 zł - 988,55 zł = 1.295,67 zł).

W sprawie pozostały nieuiszczone koszty sądowe w postaci wynagrodzenia biegłego. Biegły z tytułu sporządzonych w sprawie opinii przedstawił rachunki w łącznej kwocie 812,76 zł (527 zł - k. 76 , 221,82 zł - k. 109 i 63,94 zł - k. 131) W związku z tym, iż powód uiszczył zaliczkę w wysokości 800,00 zł do rozliczenia pozostała kwota 12,76 zł, którą sąd nakazał ściągnąć od stron na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Słupsku proporcjonalnie do wyniku postępowania na podstawie przepisu art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28.07.2005 roku o kosztach sądowych w sprawach

cywilnych, o czym orzekł odpowiednio w punkcie czwartym sentencji wyroku (5,22 zł od powoda) i piątym wyroku (7,54 zł od pozwanego).